

Dan LUNGU

Fiction-Ltd

Sînt o babă comunistă!

POLIROM

Dan LUNGU

Fiction-Ltd

Sînt o babă comunistă!

roman

POLIROM
2017

1

De o săptămână... De o săptămână nu mai am liniște, fir-ar să fie! De când a sunat Alice... Alice – frumos nume, nu? Eu i l-am ales. Normal, că e fiică-mea. Adică vreau să spun că bărbat-miu voia să-i spună altfel. Cristina, parcă. Sau poate Maria, nu mai țin minte exact. Oricum, nume de astea care sînt cu sutele. Cel puțin la noi în oraș. Nume de coafeză sau de contabilă. Nu, dragă, o să-i spunem Alice, nume de prințesă, am ținut eu morțiș. Aveam eu așa o chestie în cap, că la un nume frumos nu poți să ai decît o viață pe măsură. N-a ajuns prințesă, ci ingineră. Asta fiindcă eu am ținut să fie ingineră. Cu gîndul că se va angaja la fabrica în care lucram eu pe vremea aia și că toată lumea va vorbi pe la colțuri: O știți pe Emilia Apostoae? Ei bine, inginera Alice e fiica ei. Dar, pînă să se angajeze Alice, comunismul a căzut și fabrica unde lucram eu s-a dus de rîpă. Ditamai fabrica

În câțiva ani a ajuns niște ruine printre care cresc buruienile și se oploșesc cîinii vagabonzi. Au fost furate pînă și ferestrele, au fost smulse pînă și prizele. Cînd se întîmplă să mai trec pe lîngă ea, întorc capul. Mă frige sufletul, pe cuvînt. Am senzația că acolo, în secție, schelele noastre au rămas în poziție de lucru, gata în orice moment să înceapă treaba. Că e doar o pană de curent. Știu că-i o prostie cît mine de mare, că vremurile nu se mai întorc, dar asta simt. Acum se vorbește că ăia de la Coca-Cola au cumpărat totul și că vor deschide o secție de îmbuteliere. Unii, nu înțeleg de ce, se bucură. Eu una nu arunc banii pe otravă, cumpere proștii! Eu în fiecare an fac o socată de n-au băut americanii nici în visele lor cele mai frumoase. Neam de neamul lor de la mai-muță încoace, cum ar spune nea Mitu. O să vă povestesc și despre el. Mare figură! Într-o bună zi, Alice s-a urcat în avion și a plecat în Canada. Cică ăștia, canadienii, caută oameni deștepți cu disperare. Nu că ei ar fi mai prostuți, dar cică au un hîrdău de țară și-s doar o mîină de oameni. Dacă i-ar împrăștia în toată țara, ar trebui să se uite cu binoclul unul la altul ca să se vadă. Adună minți luminate de pe toate continentele și le dau casă, masă și slujbă. Vor să facă o țară deșteaptă și să-i ia pe americani. Spun și

eu ce-am auzit de la alții... Dacă ar fi fost după mine, eu n-aș fi vrut să plece. Aș fi ținut-o lîngă mine, să-i cresc plozii și să-i fac sîmbăta plăcinte cu brînză de vacuță, așa cum îi plac ei. Dar nici n-o puteam opri. Ce să-i spun? Stai aici, fata mea, în țara asta care se duce naibii? Stai aici să muncești pînă crăpi ca să fii plătită în bătaie de joc? Așa că n-am zis nimic. Nici ea nu prea ne-a întreat. Era atît de entuziasmată că o șterge, încît aproape uitase că are părinți. Dar nu mă miră, fiindcă tot cam așa am făcut și eu cînd am plecat din gaura aia de sat în care m-am născut. Ba chiar eu am fost mai neobrazată, dacă mă gîndesc bine. Nu după mult timp, ne-a sunat să ne spună că vrea să se mărite. Cu unul Alain.

— Alain Delon?

— Hai, mamă, chiar așa? Țăla e un boșorog...

— Da, tu, dar măcar îl știe lumea de pe-aici...

— Și-apoi ăla-i francez, mamă.

— Aha, îi din alt sat, am glumit eu.

Ne-a anunțat că în vară vine cu el să ni-l prezinte. Să vedem și noi flăcăul, nu? Nu știu care o fi obiceiul pe la ei, dar la noi așa se face. Să-l cîntărim, să ne dăm seama dacă merită fata.

— Să vedem dacă nu-i lipsește vreo ureche, zice bărbat-miu, că oricum nu înțelegem neam din pasăreasca lui.

Să fie vreo doi sau trei ani de atunci. Cu cîteva zile înainte am discutat la telefon detaliile sosirii.

— Să nu vă panicați, e un tip tare de treabă, a zis Alice la sfîrșit.

Dumnezeule, ce șmotru am făcut în casă! Puteai culege mac de pe jos. Am cumpărat perdele noi. Am pus oale la fiert pe toate ochiurile. Săltau capacele ca în vremurile bune. Borș de pasăre, sarmale și friptură de purcel. Prăjituri și plăcinte. M-a ajutat și o vecină. Așa, pentru Alice. Unde mai pui că nu mai văzuse un canadian în viața ei și nu voia să rateze ocazia. Țucu, bărbată-miu, a vărut tot palierul, să nu creadă canadianul că a nimerit într-o peșteră. Ar fi vrut să dea întreaga casă a scărilor, dar nimeni nu voia să pună bani pentru o curățenie generală. Abia își plăteau întreținerea. Un vecin de la doi chiar l-a luat la mișto pe Țucu, că, dacă acum cere bani pentru vărut, data viitoare avea să ceară și pentru biletul de avion. Un măgar! Dar și bărbată-miu, ce gură-spartă! Fanfaron ca totdeauna și gură-slobodă. Eu în locul lui i-aș fi spus măgarului că logodnicii vin înot, e mai ieftin așa, să nu-și facă griji. În seara de dinainte am fost la coafor, chestie pe care nu o mai făcusem de nu știu cînd. Se schimbaseră și coafezele între timp, nu mai

cunoșteam nici una. Nu știu de ce, mi-au dat lacrimile. Adică știu. Pentru că înainte de revoluție treceam măcar o dată pe lună să mă aranjez. La întoarcere, m-am uitat mai atentă la blocul în care locuim. Oare alea din Canada cum arată, nu ne facem de rîs? Nu mai era nou, ca atunci cînd ne-am mutat în el, nebuni de fericire. Trecuseră peste treizeci de ani și nu mai pupase nici o bidinea. Ce mai, era scorojit de-a binelea, iar colțurile erau mîncate de ploaie. La etajul unu, în dreptul unui geam, o dîră groasă de fum pe perete. Probabil că în iarnă avuseseră sobă cu lemne și îi scosese ră hornul pe fereastră. Treptele de la intrare erau ciobite și balustradele îndoite, bălăngănindu-se la prima atingere. Un copil slăbuț și încruntat se juca de unul singur. Arunca un fes pe suprafața grunjoasă a peretelui din față. Cînd reușea să-l facă să stea lipit cîteva secunde, chiuia de bucurie. Apoi o lua de la capăt. Am intrat în panică... Țsta e castelul în care locuiește prințesa Alice? Nu, numai un apartament din el.

Eram ruși de oboseală. Eu una nu-mi mai simțeam mîinile și picioarele. Mi-am pus o pernă sub gît, să nu-mi stric coafura. Stăteam și mai trîncăneam înainte de a adormi. Țucu mă tachina.

— Nici n-ai visat vreodată să ai ginere cana-
dian...

— Da, că tu te-ai gândit!

— Ei, nu! Dar nici nu-s așa mîndru ca tine...
Cine-a fost la coafor azi? Mai bine îți luai o
perucă blondă cu bucle dolofane, să-l dai gata,
nu alta!

— Alice tre' să-l dea gata, nu eu!

— Alice l-a doborât deja. Ca pe potîrniche.
Pac! Dacă vine el tocma' pînă-n România, îți
dai seama...

— Blocul ăsta al nostru arată ca naiba!

— Oricum, pînă mîine nu putem face altul.

— Nu-mi iese din cap ce rău arată...

— Dar, dacă n-are o ureche, ce facem?

— Ce ureche?

— Ginerică, zic. Dacă n-are o ureche?

— Vorbești prostii. Cum să n-aibă o ureche?

— Dar dacă-i negru?

— ...

— Ai întrebat-o ce culoare are? Dacă-i negru?

— ...

— Dacă are buzișoare de trompetist?

— Mai bine hai la somn.

Țucu, cu glumele lui tîmpite, m-a pus pe jar.
„Să nu vă panicați, e un tip tare de treabă.”
Parcă o auzeam pe Alice. De ce să nu ne pani-
căm? Ce ne-ar putea panica? De ce a insistat

că e de treabă? Faptul că e de treabă compensează un defect? Țucu sforăia cu fluierături, iar eu mă perpeleam. Îmi pierise orice urmă de somn. În orașul nostru, un negru e mai exotic decît un extraterestru. În cartier, nici nu mai spun. În bloc, e de neînchipuit. În familia noastră... Preferam să nu mă gîndesc serios la asta. La urma urmei, nu era decît o glumă, m-am îmbărbătat eu. Nu era nimic sigur. M-am ridicat și, pîș-pîș, m-am dus în fosta cameră a lui Alice. Globul pămîntesc era la locul lui, pe birou. Mi-am pus ochelarii și l-am luat la puricat. Nu, Canada nu era în Africa.

Dis-de-diminează m-am dus la primul magazin de electrice și am cumpărat un ventilator. La noi, la patru, e groaznic de cald. Tot soarele de peste zi se adună în plafon și peste noapte ne coace la foc mic. Am luat din banii de înmormîntare. Din fondul „Prietenia“, cum îl alintă Țucu. De la o anumită vîrstă, moartea face parte din familie. Vorbești despre ea la masă sau seara înainte de culcare, faci calcule. Țucu l-a probat și mergea perfect. Ne-am certat un pic doar asupra locului în care să-l amplasăm. Am căzut la pace, spunînd că îl putem muta de colo-colo, unde este nevoie. Pe la prînz, a sunat Alice. Erau deja instalați la hotel

și ne invitau să luăm masa la restaurant. M-am supărat foc. Ne-am ciorovăit.

— De ce nu înțelegi, mamă, așa e obiceiul la ei.

— Dar noi sîntem la noi, nu la ei. Am făcut și plăcinte cu brînză de vacuță..., am încercat eu s-o ademenesc.

— Avem timp și de plăcinte, mamă. Miam-miam, deja salivez.

— Ți-e rușine să-l aduci la noi?

— Ești culmea! De ce să-mi fie rușine?

— Am făcut lună în casă. Taică-tu a vărut și casa scărilor...

— Ufff, mamă, parcă ești turc. La ei e o chestie obișnuită să iasă la restaurant.

— Atunci îmi promiți că veniți să dormiți la noi?

— Alain deja a plătit camera la hotel.

— Atunci să fiți sănătoși! Să ciuguliți singuri, ca doi porumbei!

— Dar ce ți-a sărit așa țandăra?

— Păi, cum de ce? Tu vii la noi și stai la hotel? Spune, tu crezi că e normal? Alice, noi sîntem părinții tăi... Știi ce-i aia? Mai ții minte? Adică noi te-am făcut și te-am crescut.

— Da, dar...

— Nici un „dar“, te rog!

— OK, o să vorbesc cu Alain, să vedem ce...

— Poți vorbi chiar acum?

Ne-am pregătit să mergem la restaurant. Exact ceea ce nu luasem în calcul. M-am pus pe cotrobăit în dulapuri după haine. Înainte de revoluție, cînd aveam bani de să-i întorc cu lopata, mergeam des la petreceri, așa că era imposibil să nu dau peste niște vechituri. Am cununat și am botezat de nu știu cîte ori. Era un fel de modă. Nu prea aveai cum să cheltuiești banii. Dar finii erau buni. Dacă intrai într-un necaz și aveai nevoie de o pilă la poliție sau la doctor, dădeai sfoară printre rude și pînă la urmă găseai persoana potrivită. Practic, finii erau rudele mele de la oraș, căci restul erau mai toți la țară. Pentru Țucu am găsit un costum bleumarin cu dungulițe albe, de cînd era bunica fată mare, iar pentru mine o rochie cu buline ceva mai nouă, de cînd era lupul cățel și bunicul băiețel. Arătam amîndoi minunat, de parcă eram împăiați. Că așa e cu hainele astea elegante, dacă nu le porți o vreme, uiți cum se poartă, nu te mai simți bine în ele. Sau, mă rog, care au fost cîndva elegante. Pălărie nu am avut niciodată. Am pretenția că sînt orășeancă, dar nu și cucoană.